

מ"ת 46444/08/15 - מדינת ישראל נגד אסף זליג

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

24 ספטמבר 2015

מ"ת 46444-08-15 מדינת ישראל נ' זליג(עציר)

בפני	כב' השופט בני שגיא
מבקשת	1. מדינת ישראל
נגד	
משיב	1. אסף זליג (עציר)

החלטה

המבקשת עותרת למעצרו של המשיב עד תום ההליכים. במסגרת ישיבת יום 9.9.15 מיקדו הצדדים טיעוניהם בשאלת התשתית הראייתית. החלטה זו מתייחסת רק לסוגיה זאת.

תמצית האישומים

1. כתב האישום שהוגש נגד המשיב מחזיק 4 אישומים שעניינם עבירות מין ואלימות שביצע המשיב לכאורה כלפי 4 מתלוננות שונות.

2. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 21.4.2014 המשיב הגיע לדירתה של ק.א (להלן באישום זה - **המתלוננת**), שעמה הייתה לו היכרות מוקדמת. לאחר שזו השכיבה את בנה לישון בחדר הסמוך, השניים שוחחו ושתו משקה אלכוהולי. במהלך השיחה המשיב ניסה לנשק אותה בכוח, ואיים עליה כי אם לא תבוא עמו לחדר השינה הוא יספר לבן זוגה לשעבר כי קיים עמה יחסי מין. בשלב זה, המשיב גרר אותה בכוח לחדר השינה תוך שהיא מתנגדת וצועקת. המשיב ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר המין ולפי הטבעת של המתלוננת, כשהוא שב והופך אותה לעתים על בטנה ולעתים על גבה. במהלך ניסיונותיו להגיע לחדירה מלאה, המשיב היכה אותה בחוזקה בפניה, ולא חדל ממעשיו חרף בקשותיה. לאחר שהמשיב לא הצליח לקיים חדירה מלאה, הוא הורה להמתלוננת לבצע בו מין אוראלי. במסגרת אישום זה מיוחסות למשיב עבירות של אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**) ומעשה סדום בנסיבות אינוס לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין (מספר עבירות).

3. על פי עובדות האישום השני, ביום 25.4.2014 או בסמוך לכך, המשיב שלח למ.ק (להלן באישום זה - **המתלוננת**), שעמה לא הייתה לו היכרות מוקדמת, הודעה באמצעות הפייסבוק, ובה הוא ביקש להכיר אותה. המתלוננת התעלמה מההודעה כיון שלא הכירה את המשיב. ביום 26.4.2014, המשיב פגש במתלוננת ברחוב והחל לשוחח עמה אך היא התעלמה ממנו. כאשר חזרה המתלוננת לבניין מגוריה, המשיב המתין לה בכניסה לבניין ונכנס אליו בעקבותיה. המתלוננת פתחה את דלת דירתה והמשיב היכה אותה פעמיים בחוזקה בפניה וניסה לדחוף אותה לתוך הדירה ולהיכנס עמה פנימה, אולם היא הצליחה להדוף אותו ולסגור את הדלת. המשיב המשיך לנסות ולפתוח את הדלת והפסיק רק כאשר המתלוננת צעקה כי היא מזמינה את המשטרה. בגין עובדות אלו מיוחסות למשיב עבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין ושל פגיעה בפרטיות לפי סעיף 1(2) לחוק העונשין בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן - **חוק הגנת הפרטיות**).

4. על פי עובדות האישום השלישי, ביום 5.3.2015 נפגש המשיב עם ר.ש (להלן באישום זה - **המתלוננת**), שעמה הייתה לו היכרות מוקדמת, בביתו של המשיב ב.ב. כאשר המתלוננת הביעה את רצונה לחזור לביתה, המשיב ביקש שהיא תפשוט את חולצתה וחזייתה, וכאשר סירבה המשיב ניסה להפשיטה בכוח והיכה אותה בחוזקה בפניה מספר פעמים. בעקבות זאת, מילאה המתלוננת אחר הוראתו של המשיב והלה נגע בחזה. בשלב זה, המשיב השכיב את המתלוננת על המיטה וניסה להוריד את מכנסיה, בעוד היא מתנגדת לכך. המשיב הביא למתלוננת כוס מים, אך בשל סירובה לקבלה היכה אותה במרפקו. לאחר מכן, המשיב הורה לה לנגב אותו ואת הרצפה מהמים שנשפכו ואמר לה שהיא "חיילת שלו". לאחר שהמתלוננת חשה ברע, המשיב הביא לה סוכר בכפית. הסוכר נשפך על חזה של המתלוננת ואז המשיב ליקק אותו מגופה ולאחר מכן סטר לה בפניה. לאחר כחצי שעה, המשיב הסכים לשחרר את המתלוננת, ואיים עליה כי אם תתלונן על מעשיו במשטרה הוא "ישב" ואז ימצא אותה. במהלך התקופה שלאחר ה-5.3.2015 פנה המשיב אל המתלוננת פעמים רבות והפציר בה שתסלח לו. ביום 21.3.2015 נפגשו המשיב והמתלוננת בבר ברחובות, ובמסגרת זו המשיב התנצל על מעשיו, אמר לה שהוא אוהב אותה והבטיח לפצות אותה. בשלב זה, קיבלה המתלוננת הודעה למכשיר הטלפון שלה, ואז המשיב דרש שתמסור לידיו את הטלפון כדי שיוכל לבדוק את התכתבויותיה, אולם המתלוננת סירבה. בתגובה - איים המשיב כי ידקור אותה ועזב את המקום רק לאחר שהתקשרה למשטרה. בגין עובדות אלו מיוחסות למשיב העבירות הבאות: מעשה מגונה תוך גרימת חבלה גופנית לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין בנסיבות סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין; מעשה מגונה תוך שימוש באיומים לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין; וכן איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין (מספר עבירות).

5. על פי עובדות האישום הרביעי, ביום 18.7.2015 בשעה או בסמוך לכך, יצאה נ.ב (להלן באישום זה - **המתלוננת**) ממקום עבודתה בתל-אביב. המשיב עקב אחריה ונכנס אחריה לבניין מגוריה. המשיב קילל אותה, תפס בשערה, ומאחר שצרכה הורה לה "לסתום את הפה". המשיב בעט במתלוננת והיכה אותה בפניה בעודה שוכבת על הקרקע ובדרך זו גרם לה לחבלות בפנים. המתלוננת הצליחה לזחול אל מחוץ לבניין תוך שהמשיב ממשיך להכותה. המשיב נמלט מהמקום לאחר שעוברים ושבים, אשר שמעו את זעקותיה של המתלוננת, נחלצו לעזרתה. בגין עובדות אלו מיוחסות למשיב עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין ופגיעה בפרטיות לפי סעיף 1(2) לחוק העונשין בצירוף

סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות.

השתלשלות האירועים עד נקודת הזמן הנוכחית

6. אין חולק כי בכל ארבעת תיקי החקירה הנוגעים לאישומים המפורטים בכתב האישום נעצר המשיב לצורך חקירה ושוחרר לאחר מכן בתחנת המשטרה.

ההחלטה על הגשת כתב האישום נגד המשיב התקבלה רק לאחר הגשת התלונה העומדת ביסוד האישום הרביעי, שאז, כך הוסבר בסעיף 4 לבקשת המעצר, בחנה הפרקליטות את תיקי החקירה באופן מרוכז ועל ידי גורם אחד, בחינה שלימדה על דמיון רב בין המעשים השונים בן ביחס לשיטת הביצוע והן ביחס להתנהגות האלימה.

7. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד המשיב, עתרה המבקשת להורות על מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

בדיון הראשון שהתקיים בבקשה ביום 27.8.15 הורה בית המשפט (כב' השופטת יעקובוביץ) על דחיית הדיון בבקשה ליום 2.9.2015 על-מנת לאפשר למשיב לעיין בחומר הראיות. בית המשפט המחוזי קבע כי בשלב זה המשיב יישאר משוחרר, וזאת עד למועד הדיון הנדחה, ואסר עליו ליצור קשר עם המתלוננות.

ביום 2.9.2015 המשיב הגיש בקשה נוספת לדחיית הדיון על-מנת לעיין בחומר הראיות, בין השאר על רקע החלפת ייצוג. בקשה זו הגיעה אל מותב אחר של בית המשפט המחוזי (כב' השופט גורפינקל). בית המשפט המחוזי הורה על דחיית הדיון ליום 9.9.2015, וכן הורה על מעצרו של המשיב עד לקבלת החלטה אחרת בעניינו. בית המשפט המחוזי קבע כי הראיות לכאורה בעניינו של המשיב מבססות יסוד סביר להרשעתו באישומים המיוחסים לו, וכי הצטברות האישומים מעידה על מסוכנותו לציבור בכלל ולציבור הנשים בפרט. בית המשפט המחוזי הוסיף כי רק לאחר שגורם מוסמך יוכל לבדוק את מסוכנותו של המשיב ניתן יהיה לדון בשחרורו.

על החלטתו של בית המשפט המחוזי להורות על מעצרו עד החלטה אחרת הגיש המשיב ערר לבית המשפט העליון (בש"פ 5935/15). בית המשפט העליון, בהחלטתו מיום 7.9.15, דחה את הערר.

ביום 9.9.15 התקיים דיון בפניי, במסגרתו נשמעו טענות הצדדים ביחס לתשתית הראייתית וליתר הנתונים הרלוונטיים.

תמצית טענות הצדדים

8. התובעת, עו"ד רעות אביגל, התייחסה לתשתית הראייתית הקיימת בכל אישום ואישום, ונטען כי מעבר לאותן ראיות ספציפיות (אותן אסקור בהמשך) יש אף ליתן את הדעת לדמיון בין האירועים השונים, בעיקר בכל הנוגע לאותן התפרצויות אלימות של המשיב כלפי נשים.

9. הסניגור, עו"ד שחר מנדלמן, סבר כי התשתית הראייתית אינה עולה כדי "ראיות לכאורה", ולראיה - החלטת המשטרה או הפרקליטות לשחרר את המשיב בתום חקירת כל אחד מהאירועים. נטען כי אותם "מעשים דומים" אליהם התייחסה התובעת אינם דומים כלל ועיקר ומלמדים יותר על סימון המטרה מראש על ידי התביעה ו"תפירת תיק" למשיב.

ביחס לאישום הראשון, נטען כי המשיב עצמו הודה בחקירתו כי קיים יחסי מין עם המתלוננת וזאת במסגרת אותו קשר זוגי שניהלו. ביחס לרכיב הכפייה שתואר בעדות המתלוננת, נטען כי אין לסמוך על עדות זאת, נוכח אישיותה הבעייתית של המתלוננת וסתירות נטענות בין האמור בהודעתה לאמור בהודעתה של העדה גב' מזרחי.

ביחס לאישום השני, נטען כי המשיב נחקר רק כשבועיים לאחר הגשת התלונה ומסר בהודעתו אליבי שלא הופרך. מעבר לכך, הוסבר כי המתלוננת מסרה תיאור שאינו דומה לתיאורו של המשיב (גובה 1.60, גוון עור שחום), כך שיש להניח כי האדם שתקף אותה אינו המשיב אותו ראתה אך ורק בפייסבוק.

ביחס לאישום השלישי, הוסבר כי מדובר בתלונה שהוגשה 17 ימים לאחר האירוע ובמתלוננת עמה ניהל המשיב קשר זוגי. הסניגור טען כי במהלך אותם ימים עובר להגשת התלונה ניסתה המתלוננת לסחוט את המשיב, ורק כאשר המשיב סירב להיעתר לדרישתה הכספית, מימשה המתלוננת את איומה והתלוננה במשטרה. בנסיבות אלה, וכך נטען, יש לראות את הודעת המתלוננת ככזו שלא ניתן להתבסס עליה, מה גם שמדובר במי שנפגשה עם המשיב לאחר האירוע הנטען והמתואר בכתב האישום, פגישה אשר תוארה על ידה כפגישה בה היו "צחוקים וכיף".

ביחס לאישום הרביעי, הוסבר כי המתלוננת לא הצליחה לזהות את המשיב במסדר זיהוי, למרות שאמרה מראש כי תוכל לעשות כן. המתלוננת אף לא התייחסה בהודעתה לקרקועים בולטים הקיימים על ידיו של המשיב. עוד נטען כי המשיב מסר בחקירתו גרסת אליבי שלא נסתרה, וכי אותו סרטון של "המשיב" בזירה אינו אלא סרטון בו

מתועד אדם שלא ניתן לזהותו נוכח איכות הצילום והתאורה החלשה.

דין והכרעה

10. באשר לדרישה לקיומן של "ראיות לכאורה להוכחת האשמה", נקבע כי על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר להרשעת הנאשם, לאחר עיבודו של חומר הראיות במסגרת ההליך העיקרי. עסקינן ב"ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיוודן במהלך המשפט - תוך בחינתן בחקירות, בקביעת אמינות ומשקל - יוביל לראיות (רגילות) אשר מבססות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר" (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147 (1996); ראו באותו הקשר: בש"פ 637/13 מגידש נ' מדינת ישראל (25.2.2013); אלמכאווי נ' מדינת ישראל (26.9.2011).

עוד נקבע כי "בשלב המקדמי של מעצר עד תום ההליכים, בית המשפט אינו נדרש לקבוע ממצאים בשאלת מהימנותם של העדים כפי שנעשה בהליך העיקרי, ודי כי שוכנע שישנו פוטנציאל ראייתי להרשעת הנאשם בתום ההליך המשפטי - בכפוף לכך שלא נתגלו פירוכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על חולשה ממשית של התשתית הראייתית הלכאורית" (בש"פ 5191/13 אבו חאמד נ' מדינת ישראל (29.7.2013). ראו באותו הקשר: בש"פ 3171/13 אדינייב נ' מדינת ישראל (9.5.2013); בש"פ 1907/12 אבו מנה נ' מדינת ישראל (13.3.2012).

11. לאחר עיון בתיקי החקירה ראיתי לקבוע כי התשתית הראייתית הקיימת עונה על ההגדרה הפסיקתית ל"ראיות לכאורה".

אפנה כעת לסקירת הראיות השונות, תוך התייחסות לטיעוניו של הסניגור.

12. ביחס לאישום הראשון, אפנה לראיות הבאות:

(א) גרסת המתלוננת - המבססת את האמור בכתב האישום. המתלוננת מסרה 3 הודעות (11.5.14; 14.5.14; 19.5.14) במסגרתן תיארה את טיב יחסיה עם המשיב ואף מסרה תיאור מפורט של התנהלותו הקיצונית והאלימה ביום 21.4.15.

(ב) עימות שנערך בין המתלוננת למשיב (14.5.14) - במסגרת העימות, הטיחה המתלוננת במשיב את

עיקר גרסתה ואילו המשיב אישר את דבר קיום יחסי המין באותו ערב, אך טען כי מדובר ביחסים בהסכמה.

(ג) הודעת מרצדס מזרחי - חברתה של המתלוננת תיארה את שסיפרה לה המתלוננת בסמוך לאירוע ועיון בהודעתה מלמד כי מדובר בעיקרי ההאשמות. **העדה אף הציגה לחוקר תכתובות ווטסאפ שקיבלה מהמתלוננת שם צוין כי המשיב אנס אותה.**

(ד) הודעת פאני לוי - חברתה של המתלוננת תיארה את שסיפרה לה המתלוננת מספר ימים לאחר האירוע, וגם עיון בהודעתה מלמד כי עיקר גרסת המתלוננת נמסרו לפאני.

(ה) דו"ח רפואי שנערך על ידי הפסיכיאטרית ד"ר ברזילי, המלמד על מצבה הנפשי המורכב של המתלוננת לאחר האירוע. לציין כי הדוח כולל התייחסות לעיקרי האירוע כפי שתיארה אותו המתלוננת בפני הפסיכיאטרית.

(ו) גרסת המשיב (12.5.14) - המשיב, כאמור, לא כפר בקיום יחסי המין, אך טען כי דובר ביחסי מין בהסכמה. המשיב תיאר את המתלוננת כ"מתוסבכת" וטען כי יתכן והתאהבה בו. עוד טען המשיב כי ביחסי המין עם המתלוננת היא אוהבת שהוא נותן לה "כאפות" (ש' 127).

13. **הערכת הראיות ביחס לאישום הראשון:** די לשיטתי בהודעותיה המפורטות של המתלוננת על מנת להוות בסיס ראוי לאישום זה, מה גם שבמקרה דנן ניתן לראות בהודעות גב' מזרחי ולוי כעדויות הרלוונטיות למצבה הנפשי של המתלוננת בסמוך לאירוע, ואף ככאלה הכוללות תיאור כמעט זהה שנשמע מפי המתלוננת ומחזקות את עדותה. אותן "סתירות" נטענות בין גרסת המתלוננת לגרסת גב' מזרחי (לדוגמא - בקשר לשאלה האם הייתה חדירה מלאה) הינן בגדר שינויים טבעיים והגיוניים ואין בשינויים אלה כדי לפגוע בתשתית הראייתית. לא הוצגה כל סיבה ממשיכה בגינה תבקש המתלוננת להעליל על המשיב עלילת שווא. גם הטענה לפיה נוכח אישיותה של המתלוננת לא ניתן להתבסס על דבריה אינה בעלת משקל משמעותי בעיני, בוודאי לא בשלב זה של ההליך.

יוצא אפוא כי התשתית הראייתית באישום זה היא בעלת עוצמה מספקת ביחס לכל העבירות המיוחסות למשיב.

14. ביחס לאישום השני, אפנה לראיות הבאות:

(א) הודעת המתלוננת אשר תיארה את העולה מעובדות האישום השני. ביחס לשאלת הזהיו -

המתלוננת סיפרה כי האדם שתקף אותה הוא המשיב הנקרא "אסף וולפס" אשר יצר עמה קשר בפייסבוק (המשיב מאשר כי הוא נקרא בפייסבוק "אסף וולפס" וכי שלח הודעה למתלוננת - ראה הודעתו מיום 11.5.14 ש' 11-6). המתלוננת מתארת את התוקף באופן הבא: "שחום, גובה 1.60, ישראלי, קירח, רזה, נראה כבן 30 לערך".

(ב) תכתובת פייסבוק שכתבה המתלוננת המבקשת להזהיר את הציבור מפני מעשיו של המשיב.

(ג) גרסת המשיב וטענת האליבי: על פי הודעת המשיב מיום 11.5.14 באותו ערב הוא יצא להופעה ולאחר מכן, בסביבות השעה 02:30-03:00, יצא עם החברים (שמואל ועידן) מההופעה ונסעו במונית לביתם של החברים ברחוב הרצל, שם היה עד שעות הצהריים. מהודעת שמואל, חברו של המשיב, עולה כי לאחר שהגיעו לביתם באותו לילה, הוא עצמו הלך לישון ואילו המשיב יצא ("חזרנו הביתה ואני זוכר שכבר הייתי מסטול ואז אסף אמר לי שהוא יוצא, לא זוכר אם אמר כדי לפגוע מישהו או סתם מסיבה אחרת שאני לא זוכר...") - הודעה מיום 7.10.14 ש' 4-3).

(ד) אין חולק כי דירתו של שמואל ממוקמת מרחק מספר דקות הליכה מדירתה של המתלוננת (ראה גם טיעוני הסניגור בהקשר זה - פרו' עמ' 15 ש' 5-6).

15. **הערכת הראיות ביחס לאישום השני:** בחינת הראיות בתיק זה מובילה למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה לאמור בכתב האישום, הגם שניתן להצביע על קושי ראיתי הנובע בעיקר מהתיאור החיצוני שמסרה המתלוננת, אשר אינו תואם בהכרח את נתוניו של המשיב שהוא בעל גוון עור בהיר באופן יחסי, וגובהו כ-1.72 ס"מ (במעמד הדיון, עמד המשיב ליד איש שב"ס שזה היה גובהו ונראה כי השניים באותו גובה - ראה פרו' עמ' 14 ש' 30). יחד עם זאת, יש לזכור כי מדובר באירוע מפתיע ומבהיל, אשר התרחש בשעת לילה מאוחרת על כל המשתמע מכך לעניין יכולתה של המתלוננת למסור פרטים מדויקים כך שחוסר ההתאמה בחלק מהנתונים אינו בהכרח שומט את הקרקע תחת ראיות התביעה אלא עולה כדי קושי ראיתי. באותו אופן יש להתייחס אף לעובדה כי המתלוננת לא תיארה את אותו זקנקן שעטר את פניו של התוקף (נתון העולה מתמונה שצולמה בעת המעצר). אינני רואה קושי משמעותי בדבריו של העד שמואל לשוטט רויטמן (כפי שתועדו במזכר מיום 15.5.14) כי לאחר שהגיעו לדירה, הוא הלך לישון ולכן אינו יכול להגיד בדיוק מתי המשיב הלך לישון אבל כשקם בבוקר הוא ראה אותו, שכן בהודעה שעיקריה פורטו לעיל, מסר שמואל גרסה ממוקדת יותר המתיישבת עם "מבחן ההזדמנות" של המשיב לבצע את העבירה. גם המרחק הקצר בין שתי הדירות מתיישב עם "מבחן ההזדמנות".

מסקנתי אפוא כי קיימת תשתית ראיתית באישום זה העולה כדי "ראיות לכאורה", הגם שניתן להצביע על קושי ראיתי כפי שפורט לעיל.

16. ביחס לאישום השלישי, אפנה לראיות הבאות:

(א) גרסת המתלוננת - המתלוננת מסרה שתי הודעות (22.3.15; 27.8.15) הכוללות תיאור מפורט של האמור בעובדות האישום השלישי.

(ב) תמונות המתעדות את החבלות על גופה של המתלוננת כפי שצולמו על ידה.

(ג) תכתובות ווטסאפ בין המתלוננת למשיב, מהן עולה כי המתלוננת כועסת על התנהגותו של המשיב ואילו המשיב מביע צער על מעשיו. באחת התכתובות כותבת המתלוננת למשיב: "אתה זוכר בכלל מה עשית לי?" ומצרפת תמונה המתעדת את החבלות, ואילו המשיב עונה לה: "לא".

(ד) דוחות פעולה של שוטרים הכוללים תיאור של מצבה הנפשי של המתלוננת לאחר שהמשיב איים עליה (בפעם השניה).

(ה) גרסת המשיב המאשר כי התנשק עם המתלוננת בדירתה באותו ערב אך מבלי שהיה אלים בדרך כלשהי. בהודעתו מיום 22.3.15 מאשר המשיב כי אמר למתלוננת שהתנהג כפי שהתנהג כי 'שמו לו סם בשתיה', אך מסביר אמירה זו כרצון "להחזיר אותה למציאות כי היא קצת משוגעת" (ש' 62). המשיב מסביר את התנצלותו בתכתובות הווטסאפ כצער על שעזב אותה, וטוען כי התנהלותה של המתלוננת נובעת ממניעים של כעס ורצון לסחוט אותו לאחר שעזב אותה.

17. **הערכת הראיות ביחס לאישום השלישי:** די לשיטתי בהודעותיה המפורטות של המתלוננת על מנת להוות בסיס ראוי לאישום זה. ההודעות מפורטות, כוללות פרטים רבים ומתיישרות עם תמונות החבלות ואותן תכתובות ווטסאפ עם המשיב.

נתתי דעתי לטענות הסניגור ביחס לתשתית הראייתית באישום זה, ואף שברור כי טענות אלה תתבררנה בהליך העיקרי, אינני סבור כי יש בהן, בשלב זה, כדי לפגוע בתשתית הראייתית. כך לגבי העובדה כי נוהלו שיחות בין המתלוננת למשיב בנושא פיצוי כספי (ההצעה שהגיעה על פי גרסת המתלוננת - דווקא מהמשיב), וכך ביחס לאותה פגישה נוספת שהתרחשה ביניהם לאחר האירוע בדירתה. אציין בהקשר זה כי טענת הסניגור לפיה הפגישה בבר התרחשה לאחר האירוע הראשון ולפני הגשת התלונה נראית כלא מדויקת, בהינתן העובדה כי בהודעת המתלוננת מיום 22.3.15 סיפרה המתלוננת על שני האירועים (זה שהתרחש בדירתה וזה שהתרחש בבר). מכאן - שהמפגש בבר קדם להגשת התלונה ולא מן הנמנע כי התנהגותו האלימה של המשיב במהלך אותו מפגש, הבהירה למתלוננת כי האירוע הראשון אינו בגדר "כשל חד פעמי בגין החדרת סם למשקה ששתה" כפי שאולי נטתה להניח עובר לאותו מפגש.

מסקנתי היא כי התשתית הראייתית באישום זה היא בעלת עוצמה מספקת ביחס לכל העבירות המיוחסות למשיב.

18. ביחס לאישום הרביעי:

המחלוקת אינה מתמקדת בשאלה האם המתלוננת נפלה קורבן לתקיפה אלימה, אלא בשאלת זיהויו של המשיב כתוקף. בהקשר לשאלה זאת, ניתן להפנות לראיות הבאות:

(א) הודעת המתלוננת - המתלוננת מתארת את התוקף: קרח, לבוש חולצת טישרט בצבע אדום, ג'ינס ארוך, גילו בן 30 ל-40 וגובהו כ- 1.70 (הודעה מיום 18.7.15 ש' 19-20).

(ב) הודעת עד הראיה שלומי לוי המתאר את התוקף כמי שהיה עם "חולצה כתום אדום, מכנס כהה, קירח, קצת שחום, גובה 1.70 בערך, מבנה גוף רגיל" (הודעה מיום 18.7.15 ש' 13).

(ג) הודעות עדות הראיה אירינה פקטור ומאי סלע המתארות את התוקף כמי שלבש חולצה אדומה, מכנסי ג'ינס, שיערו קצוץ (מרינה) או קירח (מאי).

(ד) דוח פעולה המתעד את נסיבות מעצרו של המשיב לאחר שהבחינו בו שוטרים צועד ברחוב דרך שלמה (לא רחוק מהמקום בו הותקפה המתלוננת), כשהוא לבוש חולצה אדומה, מכנסי ג'ינס. לציין כי המשיב תואר בדוח הפעולה כאדם קירח, אשר נראה כ"מזיע ולחץ".

(ה) נערך למתלוננת מסדר זיהוי בו זיהתה אדם אחר.

(ו) מזכר שנכתב על ידי עורך העימות, בו צוין כי כאשר הוכנסה המתלוננת לחדר בו נערך העימות, היא קפאה במקום. לציין כי המתלוננת נחקרה לאחר העימות וציינה כי כאשר נכנסה לחדר וראתה את המשיב הרגישה את תחושת הפחד ו"כאילו משהו המוכר הזה ישר קפץ לי לפנים שלו". המתלוננת אף ציינה כי אם היו מבקשים שתזהה אנשים ולא תמונות, סביר להניח שהייתה מצליחה לזהות את המשיב.

(ז) צילומי מצלמת אבטחה אשר לטענת התביעה מתעדת את המשיב בעוזבו את מקום האירוע.

(ח) גרסת המשיב המכחיש את מעורבותו באירוע. לציין כי גרסתו של המשיב עוברת שינוי, שכן תחילה מוסר המשיב כי יצא ממועדון באיזור, חבריו עלו למונית, והוא נעצר במקום על ידי השוטרים (הודעה

מיום 18.7.15 ש' 10-11). בהמשך, ולאחר שאחיו וחברו (רון זליג ומתי אפללו) נחקרו ולא סיפקו גרסה זה לגרסתו לעניין "עזיבת המועדון בצוותא", שינה המשיב גרסתו וציין כי יצא מהמועדון לבד. המשיב גם לא סיפק הסבר לשאלה כיצד נתפס במרחק של מאות מטרים מהמועדון (הודעה מיום 20.7.15 ש' 15-16).

19. **הערכת הראיות ביחס לאישום הרביעי:** לאחר בחינת הראיות באישום זה, נראה כי קיימת חולשה ראייתית בראיות התביעה. המתלוננת, הגם שברור כי חוותה אירוע מבהיל אשר במהלכו כמעט ולא נחשפה לפניו של התוקף, ציינה בהודעתו כי היא יכולה לזהות את התוקף, אך זיהתה אדם אחר. אמנם, אותו אחר שזיהתה המתלוננת דומה מאד למשיב (בוודאי על רקע היכולת לזהות אדם בנסיבותיו של האירוע) אך עדיין - לא ניתן להתעלם מתוצרי פעולה זו. גם התנהגות המתלוננת עם כניסתה לחדר בו נערך העימות אינה תורמת תרומה משמעותית, בהינתן החשש הטבעי הקיים מאקט העימות, ללא קשר לשאלה האם "החשוד" הוא אכן התוקף. צפיתי בסרטון שהופק ממצלמת האבטחה של אחת החנויות, אשר אינו באיכות טובה, וסבורני כי קיים קושי להסיק מהדמות המטושטשת הנראית בו, מסקנות בעלות משקל ממשי לעניין הזיהוי. בהיבט הפוזיטיבי - אנו נשארים אפוא עם נוכחות באותו איזור גיאוגרפי בשעה הרלוונטית, תיאור פרטים מסוימים (ולא בהכרח - יחודיים) המתיישבים עם מראהו ולבושו של המשיב, ושינויים לא מבוטלים בגרסת המשיב בעלי פוטנציאל חיזוק לתזת התביעה.

מסקנתי אפוא כי יש סיכויי הרשעה, אך קיימת חולשה לא מבוטלת בתשתית הראייתית, ככל שאישום זה נבחן לבדו.

20. התביעה טענה כי בחינת הקשר בין האישומים השונים מחזק את הראיות הקיימות בכל אישום ואישום. בשים לב לקביעותי כי קיימות ראיות לכאורה ברמה הנדרשת, והחולשה הראייתית רלוונטית רק לאישומים השני והרביעי, דומני כי אין מקום להכריע בטיעון זה. אסתפק בכך שאצוין כי ביחס לשלב המעצר, הטיעון אינו מופרך בעיני שכן נקבע בפסיקה כי יש לבצע הבחנה בין מקרים שמסתמכים על עדות שיטה כראיה יחידה לזהותו של העבריין, שאז הדמיון בשיטת הביצוע צריך להיות גבוה מאוד, לעומת מקרים בהם עדות שיטה הינה רק בבחינת מסייעת לעדותו של עד שאז ניתן למתן את הדרישה ולהסתפק במידה פחותה של דמיון (ע"פ 679/78 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(1), 480, עמ' 493-494).

21. סוף דבר לעניין התשתית הראייתית - מצאתי כי קיימת תשתית ראייתית הולמת לשלב זה של ההליך, אף שקבעתי כי ביחס לאישומים השני והרביעי קיימת חולשה ראייתית מסוימת.

ניתנה היום, 24 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט